

[Aksel Larsen.]

digt her at gaa i Detailler desangaaende. Det er en Selvfølge, at vi er Modstandere af Fler-talsforslaget om et Stabiliseringslaan, der skal forrentes og afdrages. Vi mener, det er rigtigt at tage en regulær Formueafgift een Gang for alle, naar man ikke kan naa til at tage tilstrækkeligt i Formuestigning, og derfor er vi med til at stille Ændringsforslaget om, at Stabiliseringslaanet skal erstattes med en Stabiliseringsafgift. Deraf følger igen, at vi med Hensyn til de fleste af Fler-tallets Ændringsforslag til Afsnittet om Stabiliseringslaan maa sige, at vi er ret des-interesseret i, om de vedtages eller ej, selv om vi maa anse det for en Fordel, om enkelte af dem bliver vedtaget.

Bertel Dahigaard: Socialdemokratiets ærede Ordfører (V. Buhl) fremsatte i sin Tale nogle ejendommelige, men sikkert vel-mente Bemærkninger om Udvalgsarbejdet og Behandlingen af Lovforslaget dér. Under denne Omtale udtalte det ærede Medlem Hr. V. Buhl noget om de Indrømmelser, som bl. a. jeg skulde have været med til over for konservative Kapitalinteresser. Jeg blev noget forundret, men blev beroliget, da det ærede Medlem i samme Aandedræt udtalte, at det konservative Parti mindede ham om Drengen, der laa under Bordet og sagde: Se, hvor jeg stod mig! Dermed kan jeg vist forlade det ærede Medlems velvillige Historie-skrivning paa dette Omraade.

Det ærede Medlem udtalte dernæst, at de Forhandlinger, der havde fundet Sted i Udvalget — Forhandlinger, som det ærede Medlem mente ikke at have overværet alle sammen —, sikkert ikke havde været lutter Idyl. Nu maa jeg sige, at selv om jeg er en stor Ynder af Fred og glad Samvær, har jeg dog ikke søgt hen i Eengangsskatte-udvalget for at opleve en Idyl, men jeg har søgt at gennemføre de Synspunkter, som mit Parti og jeg repræsenterer i denne Sag. Med Hensyn til Resultatet finder jeg ingen Grund til at beklage mig, og jeg synes ærlig talt, det ærede konservative Parti burde have undladt de Klageraab, som man har ladet trykke i Betænkningen og dermed bevaret for Eftertiden. Jeg maa i øvrigt sige, at da jeg hørte den ærede konservative Ordfører (Aksel Møller), var der visse Af-snit af hans Tale, der fik mig til at tro, at han og hans Parti til syvende og sidst vilde stemme imod Lovforslaget, men det lyk-kedes jo virkelig for det ærede Medlem Hr. Aksel Møller til Slut at ende paa lykkelig Maade i Glideflugt med venligt Tilsagn om at støtte Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. V. Buhl om-talte dernæst den Maade, hvorpaa Mindre-tallets Ændringsforslag skulde være blevet behandlet i Udvalget. Jeg vil heroverfor gerne sige, at der ofredes mange Timer paa Drøftelserne af Mindretallets Forslag, og det lykkedes jo at naa til almindelig Enighed i Udvalget om en Række af dem. Paa andre Omraader lykkedes det ikke, hvad der nok skyldtes, at Socialdemokratiet, ganske for-staaeligt, ogsaa her var ængsteligt for, at Kommunerne skulde stille sig paa et mere yderliggaaende Standpunkt. Jeg siger ikke dette som nogen Bebrejdelse; jeg forstaar det fuldt ud, men man maa blot ikke vente, at den Slags Hensyn kan øve nogen Ind-flydelse paa Det radikale Venstres Synspunkter.

Hvad angaar Det radikale Venstres Standpunkt, har Udgangspunktet for os ved Behandlingen af dette Lovforslag været, at vi, alle Forhold taget i Betragtning, tror, at det Beløb paa 1,2 Milliarder Kr., som den højtærede Minister foreslaar udkrevet, ligger det rigtige meget nær, og derfor har der ikke med vor Billigelse kunnet ske en Ned-sættelse af Beløbet, lige saa lidt som vi har ønsket at sejle med paa den yderligere Ud-pumpning af 500 Millioner, som Socialde-mokratiet foreslaar, og som Partiet kun har kunnet naa derved, at betydelige brede Lag af Befolkningen efter dets Ændringsforslag inddrages under Beskatningen.

Hvad den øgede Beskatning, der her foreslaas, angaar, lægges der jo fra Kom-munisternes Side ingen Skjul paa, hvad der er deres Hensigt dermed. Man udtaler fra kommunistisk Side, at man foreslaar, at disse Beløb ikke indbetales til Nationalban-ken, men overføres til en særlig Konto, over hvilken der kan disponeres senere efter Rigsdagens nærmere Bestemmelse. Det er altsaa Hensigten — maa jeg gaa ud fra — senere at lade dette Beløb gaa i Statskassen til Anvendelse til Dækning af Statens al-mindelige Udgifter. Ganske vist siger det kommunistiske Parti, at den sanerende Virkning af Eengangsskatten bliver ikke afhængig af, om Indtægten af den benyttes til automatisk Afbetaling paa Regulerings-kontoen i Nationalbanken, eller om den ind-sættes paa en særlig Konto. Det kan selv-følgelig være rigtigt, for saa vidt vi anskuer Problemet i Øjeblikket, men da Hensigten med ikke at foretage en Afbetaling paa Reguleringskontoen jo dog maa være, at man senere agter at anvende disse Beløb til Dækning af almindelige Statsudgifter, er det ensbetydende med, at man paa dette senere Tidspunkt gennem disse Beløb vil